Смерть моряка річкового флоту
схована в прибережній глині,
доки він робить свою роботу,
доки мусони стоять в долині.

Стишені баржі, рухливі шхуни,
що пропливають за течією,
торкають хребта його басові струни,
говорять: вона не буде твоєю,

вона, ця жінка, зі сріблом у горлі,
із серцем зі слонової кістки,
настоюється на своєму горі,
не дочекавшись від тебе звістки,

кинула все, що тримала досі,
ховає дощі глибоко в тілі.
Чуєш, за міддю в її волоссі
плачуть риболовецькі артілі?

Тому пливи собі повз пороги,
повз мерехкі електричні турбіни,
подалі від своєї тривоги,
подалі від цієї країни.

На золоті вогні маляріі,
на стомлений голос діви Марії,
на обважнілі одеські тумани,
на теплі від мулу і жиру лимани.

На скумбрії плавники пурпурові,
на рвані потоки нічного вітру,
на вірну смерть
від чорної крові,

чорної крові,
технічного спирту.

Тоді проситимеш трохи ласки,
щоби було не надто жорстоко,
щоб не забули тобі покласти
по срібній монеті
на кожне око.

Потім пітьма набіжить звідусюди.
Потім зірки перестануть снитись.
А потім і серце змушене буде
спинитись.